

POSTANOWIENIE

29 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Tomasz Szanciło (przewodniczący)

SSN Ewa Stefańska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Wesołowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 29 maja 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej R.E. i W.E.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 11 marca 2022 r., VI ACa 117/21,

w sprawie z powództwa R.E. i W.E.

przeciwko Bankowi w W.

o zapłatę,

1. odrzuca skargę kasacyjną powodów;

**2. wzajemnie znosi między stronami koszty postępowania
kasacyjnego.**

Ewa Stefańska

Tomasz Szanciło

Krzysztof Wesołowski

ag

UZASADNIENIE

Powodowie R.E. i W.E. żądali zasądzenia na ich rzecz solidarnie od Bank w W. kwoty 164 712,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 27 października 2016 r. do dnia zapłaty. Powołali się na nieważność umowy kredytu, względnie bezskuteczność tzw. klauzuli walutowej, wskazując, że dochodzona kwota stanowi równowartość nadpłat wynikających z braku podstaw

do przysporzenia na rzecz Banku, zrealizowanych do 26 września 2016 r. wskutek stosowania tej klauzuli.

Wyrokiem z 22 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego Bank (Spółka Akcyjna) w W. na rzecz R.E. i W. E. kwotę 164 643,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 27 października 2016 r. do dnia zapłaty (punkt 1); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2) i orzekł o kosztach postępowania (punkt 3).

Wyrokiem z 11 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji w punkcie pierwszym w ten sposób, że oddalił powództwo co do odsetek ustawowych od zasądzonej tam kwoty za okres od 27 października 2016 r. do 11 marca 2022 r. (punkt 1); oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie (punkt 2) i orzekł o kosztach postępowania (punkt 3).

Powodowie wnieśli skargę kasacyjną, w której zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego w części, tj. co do punktu pierwszego. Zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 385¹ § 2 k.c., art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG oraz niewłaściwe zastosowanie art. 455 i art. 481 § 1-2⁴ k.c. Na tej podstawie wnieśli o „uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”, ewentualnie o „zmianę ww. wyroku Sądu Apelacyjnego i orzeczenie zgodnie z powództwem”.

Również pozwany wniósł skargę kasacyjną, jednakże postanowieniem z 11 stycznia 2024 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powodów podlegała odrzuceniu z uwagi na obarczenie jej nieusuwalnymi wadami konstrukcyjnymi.

Stosownie do art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać m.in. oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), oraz przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2). Zgodnie natomiast z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga taka powinna zawierać wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę

orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Elementy te mają dla skargi charakter konstrukcyjny, a braki w ich zakresie nie podlegają usunięciu. Wniosek taki wynika z porównania treści art. 398⁶ § 2 k.p.c. *in medio* oraz art. 398⁶ § 1 k.p.c. Tylko drugi z tych przepisów dopuszcza sanowanie określonych braków skargi kasacyjnej; nie dotyczy to jednak braków odnoszących się do wymienionych na wstępie elementów konstrukcyjnych skargi (zob. np. postanowienia SN z 29 października 2021 r., V CSK 31/21, i z 17 kwietnia 2025 r., II CSKP 1162/24).

Bezwzględnie wymagane jest, by zakres zaskarżenia i wniosek o uchylenie lub o uchylenie i zmianę orzeczenia były ze sobą ściśle skorelowane; brak takiej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi kasacyjnej (zob. np. postanowienia SN: z 12 października 2007 r., V CSK 309/07; z 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12; z 21 kwietnia 2021 r., IV CSK 58/21; z 17 kwietnia 2025 r., II CSKP 1162/24). Elementy wymienione w art. 398⁴ § 1 k.p.c. stanowią zrąb tego środka zaskarżenia i dopiero ich prawidłowe skonstruowanie pozwala uznać dane pismo za odpowiednio sformułowaną skargę kasacyjną. Skarga wnoszona jest bowiem od orzeczenia cechującego się walorem prawomocności, wobec czego, niezależnie od ogólnych zasad skargowości i dyspozycyjności, skarżący powinien w sposób w pełni precyzyjny określić granice możliwej ingerencji Sądu Najwyższego w orzeczenie, od którego wywodzona jest skarga. Brak zsynchronizowania zakresu zaskarżenia i wniosku skargi powoduje, że niemożliwe staje się ustalenie granic kognicji Sądu rozpoznającego skargę kasacyjną; pismo takie nie spełnia konstrukcyjnych wymagań stawianych wspomnianym skargom, a w konsekwencji podlegać musi odrzuceniu (zob. np. postanowienie SN z 26 września 2022 r., I CSK 1563/22).

W niniejszej sprawie zakres zaskarżenia oraz wniosek skargi nie odpowiadają opisanym wyżej wymaganiom. Pozostają one bowiem we wzajemnej sprzeczności, skoro zakres zaskarżenia dotyczy wyłącznie części wyroku, zaś wniosek skargi (podobnie jak wniosek ewentualny) odnosi się do całości rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego. Widoczny jest zatem rozdzźwięk pomiędzy konstrukcyjnymi elementami skargi kasacyjnej określonymi w art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Poza tym wniosek ewentualny został nieprawidłowo skonstruowany, gdyż

Sąd Najwyższy nie ma możliwości „zmiany” wyroku sądu odwoławczego i orzeczenia zgodnie z powództwem (art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3).

Skarga kasacyjna, jako obarczona nieusuwalnym brakiem konstrukcyjnym, podlegała odrzuceniu przez Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Wobec nieodrżucenia jej przez Sąd drugiej instancji podlegała ona odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 100 k.p.c.

Ewa Stefańska

Tomasz Szanciło

Krzysztof Wesółowski

(M.T.)

[r.g.]